

lovlige Kompetence, og naar det er klart for de Mennesker, der ere traadte i Kontraktforhold til ham, kan Staten paa ingen Maade være bunden overfor de Mennesker, der have sluttet en Kontrakt med Finansministeren paa et Grundlag, som de meget vel vidste ikke var fyldestgørende lige overfor Lovgivningsmagten. Det ærede Medlem, der sidder her foran mig, siger til mig, at det har Justitsministeren prøvet. Ja, det har han prøvet som Trafikminister. Det er klart, at hvis Staten her skulde være bunden overfor Bankkomiteen, var Staten naturligvis ogsaa bunden med Hensyn til den projekterede Telegrafbygning. Men det kan der ikke være Tale om. At man fra Bankkomiteen kan faa den højtærede Finansminister til at møde her i Tinget og sige noget saadant, forbavser mig, og jeg maa sige, at paa den Maade værger den højtærede Finansminister i Virkeligheden Statskassen akkurat ligesaa godt, som Rane Kammersvend i Finnerup Lade værgede Erik Glippings Liv. Det er i Sandhed en daarlig Forsvarer, Statskassen har overfor Bankkomiteen, naar vi have en Finansminister, der møder frem her i Tinget og siger, at Rigsdagen kan gøre, hvad den vil: forkaster den en Laaneparagraf, laaner Bankkomiteen dog, akkurat som om den Paragraf var vedtagen; forkaste vi Udvidelsen af Bankgarantien, betaler Statskassen dog de garanterede Bankers Underskud, akkurat som hvis disse Paragraffer var blevne vedtagne. Man kan ikke sige, det er en Vogter af de danske Finanser, som indgyder stor Respekt.

Man maa vel lægge Mærke til, at i den Skrivelse af 10. Marts, som er Grundlaget for dette Forhold, skrev Finansminister Vilhelm Lassen udtrykkelig: „under Forbehold af Lovgivningsmagtens Billigelse.“ Dette Forbehold er udtrykkeligt taget overfor Bankkomiteen og Bankerne, og naar Bankerne saa, at Vilhelm Lassen døde, uden at dette Forbehold var blevet bragt ud af Verden, og saa den fungerende Finansminister, det nuværende ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), lade Rigsdagssamlingen løbe til Ende den 23. Maj, uden at der var gjort noget for at skaffe Lov bag ved dette Løfte af 10. Marts, vidste i hvert Fald fra den 23. Maj samtlige Medlemmer af Bankkomiteen, at nu manglede de lovligt Grundlag for en Udvidelse af Bankgarantien. Derom kan der ikke være nogen Tvivl. Og meget hensynsfuldt kan man ikke paa nogen

Maade sige, at denne Bankkomité har handlet overfor Rigsdagen, naar vi se, at den i sit sidste Møde, ligesom vi skulde til at have denne Lov til Behandling her i dette Ting, efter at den var bleven forelagt for os, nedsætter et Udvalg, bestaaende af Højesteretsassagfører Lassen, Grosserer Muus og Bankdirektør Nørgaard, til at føre Overtilsyn med disse Banker, om hvis Inddragelse under Garantien vi tvistes. Det kunde man dog have ladet staa hen, indtil man havde set, hvordan dette Lovforslag var blevet modtaget i dette Ting. Det, synes jeg, var en Høflighed, der ikke vilde have været mere end naturlig.

Hvis den højtærede Finansminister havde Ret i, at det var ligegyldigt, om vi stemte dette Lovforslag ned eller vedtog det, begriber jeg ikke, hvad vi overhovedet skulde med det. Men efter de Udtalelser, der fremkom fra den højtærede Finansminister i Gaar, synes det at gaa Statskassen, som det gaar den hellige Grav. Man siger, at den hellige Grav er vel forvaret; den er jo i Muhamedanernes Hænder. Og Statskassen synes ogsaa at være vel forvaret, den er i Bankdirektørernes Hænder.

Borgbjerg: Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) søgte i Gaar at forsvare sin finansministerielle Resolution af 25. Juni i Fjor Sommer. Han gjorde det med den Betragtning, at Bankerne ganske vist ikke skulde have nogen Fordel af Bankgarantien, men de skulde heller ikke have noget Tab derved, og derfor fandt han, at Billighed talte for, at man forhandlede sig frem til en Mellemsvej. Men dertil er at bemærke, at Bankerne straks ved Bankkomiteens Dannelse var gaaede ind paa en klar og bestemt Overenskomst, hvorefter de ikke skulde have deres Tilgodehavende i de garanterede Banker garanteret af Staten. Det var de gaaede ind paa, og altsaa have de dermed selv erkendt, at de ikke led noget Tab ved denne Ordning. De have været klare over, at selve Statsgarantien og Bankkomiteens Dannelse var en saadan Fordel for dem, at de kunde gaa ind paa denne rimelige Ting. Men dertil kommer endvidere, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing ganske udelod af sin Imødegaaelse af min Bevisførelse ud fra selve Bankkomiteens Beretning, at Staten ikke har faaet en saadan Lempelse, Statens Tilgodehavende i Grundejerbanken falder stadig udenfor Garantien. Der er altsaa un-